

Borriss 1

Revista de l'Escola Joan Bruguera - Girona

El nostre centre, com tots sabeu, celebrarà aviat el centenari. Això ens porta a pensar, a fer comentaris i a obrir debats tot mirant fotografies i recordant anys passats. Estem en un moment convuls a l'escola, segurament encara no en som prou conscients i alhora potser fins i tot anem una mica amb el fre posat.

La societat que ens envolta i la que tocarà viure als nens/es que ara tenim a l'escola, ha fet i està fent un tomb espectacular i ...espera't!

Quin paper hi juga l'escola amb tot això?

No ens ho podem mirar i anar fent, com aquell qui res, ensenyant com fins ara, basant-ho tot en l'aprenentatge memorístic i en els continguts per a tots iguals. Això és el que es feia abans.

La immediatesa en l'accés a la informació, el ser competent, les habilitats i estratègies socials estant passant a davant de molta informació que fa uns anys trobàvem en els llibres de text. Malgrat tot, no ens enganyem...hem de saber descobrir-la i destriar-la, agafar només la que interessa, ser crítics i eficaços....Tot això amb noves eines, sobretot tecnològiques i constantment canviant.

A poc a poc hem d'anar adequant la metodologia i l'avaluació. Però això és cosa dels professionals o sigui dels mestres. Potser cal que des d'altres àmbits es plantegin qüestions que és evident que han de canviar: canvis d'horaris a l'escola, paper del docent i del centre, implicació i responsabilitat de la família, possibilitat de desenvolupar altres capacitats com ara les artístiques, les esportives... Sovint es parla d'intel·ligències múltiples.

El model d'escola s'ha de fer en funció de l'alumnat i de les seves necessitats? A l'Escola Joan Bruguera això ja passava fa quasi cent anys, tenia identitat pròpia, s'hi feia un model d'ensenyament innovador (i això vol dir molt). Durant la postguerra seria un altre tema, tot i que en alguns aspectes també va reeixir.

Actualment, i tots ho sabeu, també ho intentem. Ens esforcem per aconseguir un model d'escola adequat a l'entorn i al moment actual.

Amb confiança i tenacitat per part de tots segur que ho aconseguirem.

SUMARI

Ens ho expliquen els nens i les nenes	Pàg. 3
L'Ampa escriu	Pàg. 7
Racó literari i notícies	Pàg. 8
Passatemps	Pàg. 10
Portada d' en Patrick i contra de Biel Sanz de 6è.	

BORRISSOL

Número 16 - Febrer 2011. ÈPOCA II

Format digital:

<http://phobos.xtec.es/ceip-jbruguera/>

Volem agrair la col·laboració de totes les persones que han fet possible l'elaboració d'aquesta revista.

Donem les gràcies a l'AMPA de l'escola pel seu suport en l'edició d'aquest número

Educació Infantil. Fem el teatre de Nadal: "Plomes i pluja"

El passat mes de desembre els nens i les nenes d'infantil vam representar el teatre de Nadal. Fa uns quants anys que les mestres d'Educació Infantil duen a terme aquest projecte amb tots ells, per tal de promoure l'expressió oral i corporal dels infants i la cooperació entre ells. Aquest any l'obra seleccionada ha estat "Plomes i Pluja" de Gènia Casellas i Eva Garcés.

Una història divertida i apassionant, on els tres Reis d'Orient veuen molta llum a la ciutat de Girona i es pensen que ja és Nadal, però resulta que són les Fires de Girona. L'àliga és el personatge principal que els ajudarà a resoldre el malentès, i els convidarà a passar una divertida estona a Girona.

De manera molt democràtica cada nen/a va poder escollir el personatge que més li va agradar. Un cop escollits, es va assajar l'obra per grups reduïts al gimnàs de l'escola.

Pel que fa al decorat de l'obra ha estat realitzada pel pintor Lluís Bosch Martí i de les disfresses se n'han encarregat els pares amb molta dedicació. L'obra es va representar el divendres 17 de desembre pels pares i el dilluns 20 pels alumnes de l'escola i fent un intercanvi amb els alumnes d'Infantil de l'escola Eiximenis.

Cicle Inicial. La democràcia

Els nens i nenes de Cicle Inicial sabem votar molt bé. A les nostres classes hem votat moltes vegades: per decidir la disfressa de carnaval, els finalistes d'un concurs de dibuix, els delegats i delegades i també el nom de la nostra classe.

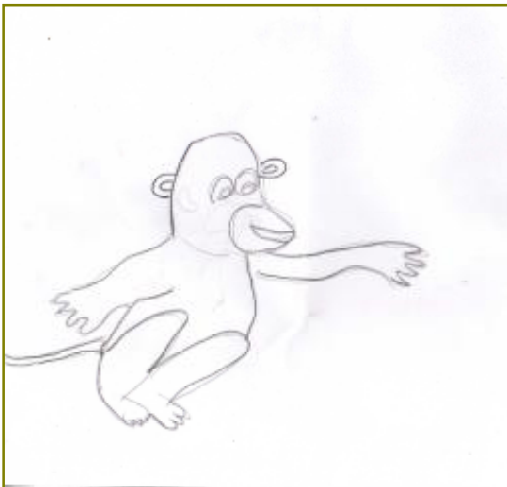
Els de primer ens diem ELS MONOS i els de segon ELS JAGUARS.

Per decidir aquests noms, vam triar uns quants animals i després vam votar el que més ens agradava. A primer vam votar a ma alçada i a segon vam fer un vot secret amb paperets i els vam posar dins d'una caixa que es diu urna.

Després vam escollir quatre dibuixos finalistes per posar-los com a cartell a la porta, però va ser difícil triar perquè tots eren molt bonics.

Per poder votar hem d'aprendre a escoltar els companys, a posar-nos d'acord i a decidir.

Ens agrada molt VOTAR!

Autora: Núria Molas

Autor: Andreu Canaleta

Cicle mitjà. Sortida a Puig de Cadiretes

El divendres 19 de novembre els alumnes de tercer i quart vam fer una sortida a Puig de Cadiretes, prop de Llagostera.

Vam sortir del col·legi a les 9:30 i vam pujar a l'autobús. Anàvem amb moltes ganes perquè era la primera sortida que fèiem de tot un dia del curs. A l'autobús vam estar cantant, parlant i jugant a jocs de mans... Quan vam arribar a Llagostera vam pujar a l'autobús els monitors que ens acompanyarien, en Cesc i en Lluís.

Quan vam arribar a Puig de Cadiretes vam esmorzar, però tots drets perquè tot estava moll!!!

Després d'esmorzar ens vam separar per grups: els de tercer van anar amb en Lluís i els de quart amb en Cesc. Però tots vam veure i fer el mateix.

Cicle mitjà. Sortida a Puig de Cadiretes

Vam caminar una estona pel bosc, per un caminet de sorra. Allà en Cesc i en Lluís van començar a fer-nos preguntes. La primera va ser quins arbres trobàvem a faltar i nosaltres vam dir: l'alzina, l'abet blanc i d'altres. Ells ens van explicar que en aquella muntanya només hi podien viure arbres que aguantessin bé la humitat perquè era un lloc molt humit.

Més tard ens va preguntar pels arbustos que veiem i nosaltres vam contestar: el bruc, el cirerer d'arboç i el marfull. Ens van explicar coses molt interessants d'aquests arbustos, sobretot del bruc, sabeu com es diu un lloc ple de bruc? Es diu bruguera! Com la nostra escola! Ens va dir que el cirerer d'arboç és la única planta que pot tenir el fruit i la flor a la vegada. Quan al marfull ens va dir que el fruit del marfull, que era com lila, era el color més vistós pels ocells i que si se'l menjava i el cagava sortiria la llavor de marfull i es faria una altra planta; però que si un ocell no es menjava el fruit no podia tornar a néixer cap planta. Vam caminar una estona més i pel camí anàvem buscant bolets i fruits, quan fèiem preguntes els monitors ens contestaven i ens deien coses noves. Per exemple, ens van explicar les capes del sòl: primer hi ha terra, llavors pedres i finalment les roques grosses a sota del tot. El més interessant va ser perquè la muntanya es deia així, sabeu per què? Ens van explicar que Puig de Cadiretes es diu així perquè les pedres tenen una forma quadrada com si fossin cadires. En Cesc i en Lluís ens va dir que busquéssim un dolmen que és una pedra gegant. Tot seguit vam continuar caminant fins arribar al dolmen, el vam reconèixer perquè és com el que porta l'Obèlix. Antigament feien servir aquelles pedres gegants per situar-se i orientar-se millor.

Pujant pujant vam arribar a dalt de la muntanya, vam trobar unes pedres molt grosses i altes. Va ser la part més emocionant de la sortida perquè al cim de la muntanya vam escalar per aquelles pedres gegants i vam veure unes vistes precioses: es veia Girona, el mar Mediterrani, Llagostera... després vam cridar molt fort: "Tinc gana!" perquè ens escoltéssiu des de Girona. ¿Ens va escoltar?

Com que teníem gana de veritat vam anar a dinar. Vam compartir patates, galetes i ens vam atipar moltíssim. Quan vam acabar de dinar vam jugar una estona pel bosc i ens vam fer moltes fotos.

Després de jugar vam fer una altra passejada pel bosc, buscant un dolmen. Per trobar-lo vam passar per un túnel de bruguera. Quan vam trobar el dolmen ens van explicar que quan enterraven els morts i tornaven al cap de dos o tres anys ja no hi eren, pensaven que tot era màgia.

Va ser molt divertit tot i que vam passar molta fred. Quan vam tornar a l'escola alguns van tornar més cansats que els altres, però tots vam aprendre coses que no sabíem.

Cicle superior. Sortida a Empúries

El divendres dotze de novembre, els nens i nenes de Cicle Superior, vam tenir la oportunitat d'anar a veure les ruïnes d'Empúries, i la subhasta del peix al Maram de l'Escala.

A l'arribar a Empúries vam esmorzar en un trosset d'esplanada, després ens van dividir en dos grups. Un grup va anar a fer la gimcana a la ciutat romana i l'altre a visitar les ruïnes i el museu grec. El grup que va anar a la gimcana un cop allà, el guia els va dividir en grups més petits i els va donar uns mapes de la ciutat romana i un full amb preguntes que havien de contestar i després van posar les preguntes i les respostes en comú entre tots, i en acabar van anar a les ruïnes i al museu. A les ruïnes van explicar-nos la història del lloc on ens trobàvem i van deixar-nos cinc minuts per fer fotografies. Al museu hi havia el déu Esculapi.

Després d'escoltar una llarga i divertida història sobre les ruïnes i el déu Esculapi, tots i totes teníem molta gana, així que vam anar a dinar al mateix lloc on vam esmorzar. I de seguida vam marxar cap a l'Escala al centre d'interpretació de la pesca i el peix (Maram).

Allà també ens van dividir en dos grups i mentre un grup va visitar el museu de la pesca els altres van anar al port a mirar els diferents tipus de vaixells i les xarxes de pesca. Finalment tots junts vam anar a veure la subhasta del peix amb el mètode Holandès en què els pescadors posaven en venda el seu peix en unes pantalles i alhora per internet i llavors els compradors quan creien que el preu del peix era el correcte, ells tenien uns comandaments, polsaven un botó i el peix ja era seu.

Laura Martín, Paula Rosales i Abril Gonzalez.

La coral de l'escola. "D'una cançó a una coral"

"Surto de casa. Són les 9 del vespre. L'última cosa que veig abans de passar la porta és el sofà, amb la televisió al davant que just acaba de ser connectada (avui fan Infidels!, m'ho perdré). La meitat de la família ja dorm. Surto al carrer: hi fa fred. Quin dia tan cansat! Em paro a mig camí. S'hi afegeix una companya. Al cap d'uns minuts ja som a l'escola. L'escola que unes hores abans era plena de vitalitat. Ara, en canvi, tot és quiet. "Mig adormit", com diu la cançó. Però, de mica en mica, tot torna a agafar un nou aire: som els de la Coral. A punt de solfa, mai tan ben dit, i disposats a cantar."

Segurament amb aquesta entradeta ja us podeu fer una idea del que ens passa a la Cristina, a la Marta, a la Irene, a la Teresa, a l'Olga, a la Salomé, a la Mercè, a l'Elisenda, a l'Albert, a l'Enric, a la Gemma P, a en Lluís-Eugeni, a l'Ester, a en Joan, a en Jordi, a la Gemma C., a la Nuri, a l'Eva, a la Bet, a l'Anna, a l'Helena, a la Mariona, a la Sara i a l'Agnès, els dimarts de cada quinze dies. Uns segons –minuts- de mandra abans de sortir de casa, absolutament compensats per l'hora i mitja en què veiem acomplerta la dita de *qui canta els seus mals espanta*. Però abans de res, potser que fem cinc cèntims de l'origen de tot plegat.

La idea de muntar una coral surt d'un sopar molt musical (sic) que hi va haver a finals del curs passat. Arran d'una cançó feta i interpretada per un grup de pares i mares, la cosa va acabar de la manera més *kumbaià* que pugueu imaginar-vos: cançons i més cançons fins que algú amb dos dits de seny va recordar-nos que potser els del restaurant volien tancar. Però ens ho vam passar tan i tan bé cantant i som tan inconscients que vam creure que el següent pas ja era, directament, organitzar una coral.

I aquí ho teniu. Necessitàvem el vistiplau de l'escola i el de l'AMPA, i no es va fer esperar. Vam trobar tota la col·laboració que necessitàvem i més i, sobretot, i potser el més important, se'ns va animar molt a tirar endavant el projecte.

De mica en mica, hem anat trobant la manera d'organitzar-nos. Assagem els dimarts de cada quinze dies. Les sessions comencen dedicant uns minuts a fer exercicis que ens han d'ajudar a treure la veu -i la vergonya, bàsicament- i a posar-nos en situació. Quan ja estem a punt, comença l'assaig. Treballem amb tres veus: els baixos, que sovint ens deixen impressionats; les contralts, que tenen el gran mèrit -mai prou reconegut- que quan tots ens hem après bé la melodia, a elles els arriben les variacions, i les sopranos, que fan el que poden per arribar allà on sigui. Una vegada i una altra. Anar repetint i repetint fins que arriba el moment en què allò comença a sonar. Tan senzill i tan complex alhora. No som professionals i és evident que tenim moltíssimes coses per aprendre i per anar perfeccionant, però la suma de l'esforç i la il·lusió que hi posem, més la paciència de la directora, van donant els seus resultats.

Per Nadal ens vam estrenar i ara ja tenim nous projectes: la Festa de la PrimaBera, i la previsió de col·laborar el curs vinent amb algun dels actes organitzats amb motiu de la celebració del Centenari. Sense voler ser pretensiosos ens agradaria acabar dient que la "coral" no deixa de ser una metàfora més del que representa l'escola avui. Moltes veus, cadascuna amb el seu timbre, la seva força, la seva tessitura, que si són capaces de conjuntar-se esdevenen el so afinat, coherent, harmònic i plaent d'un concert de primera. I, és clar, no cal dir que la coral és oberta a tothom i que com més serem, més cantarem!

Cantaires de la Coral de l'Escola Joan Bruguera

La Rosa de mitjanit

No fa gaire temps, cap al 1990, hi havia un poblet situat vora el mar anomenat Roqueta. En aquest poblet vivia una nena que es deia Marina. Vivia en una de les cases del costat del mar, i quan arribava el temps de banyar-se, sempre era la primera de posar-se a l'aigua..

Tenia 11 anys, però estava a punt de fer-ne 12, ja que el seu aniversari era el dia 25 d'agost, i només faltava un setmana. Ella no podia imaginar-se que aquell aniversari seria el més emocionant de tots, ni que l'aventura que l'esperava tenia relació amb les seves flors preferides, les roses.

Un dia d'estiu, la Marina va despertar-se molt sobresaltada; aquell era el dia en què els seus pares anaven a comprar les coses per la seva festa d'aniversari, i ella es quedava sola tot el dia. Per tant, va decidir que aniria a explorar una de les coses que més li agradaven. Però quan anava cap al bosc on havia descobert una cova, va veure un caminet que mai no havia vist. Com que per dintre tot era molt fosc, va decidir anar-hi més tard amb una llanterna, però entre una cosa i l'altra, quan va arribar era gairebé era mitjanit.

Quan va entrar-hi es va quedar meravellada; a dins hi havia una rosa enorme de color blanc, il·luminada per la lluna. Però a la Marina li va semblar que aquella rosa tenia alguna cosa estranya; tot i que la flor era molt grossa, tenia els pètals tancats, com si només pogués obrir-se en un moment concret. I en aquell mateix moment, van tocar les 12.

Tot va ser molt ràpid; els pètals de la rosa es van obrir i de l'interior de la planta es van sentir 7 campanetes que sonaven. La Marina va pensar que estava al·lucinant. Davant seu tenia la rosa més bonica que havia vist mai, i com que li agradaven tant, va dir sense pensar:

- Oh, tant de bo pogués tenir una rosa igual de maca com aquesta a casa meva!

Llavors, va passar una cosa totalment sorprenent: de dintre la rosa van sortir una espècie de pols, com si fos màgia. Aquella pols se'n va anar volant, en direcció a casa seva. La Marina la va seguir, i quina sorpresa que va tenir quan va veure una rosa clavada a la que havia vist al bosc, al jardí de casa seva!

Des de aquell moment, la Marina va seguir demanant desigs sense parar a la rosa, i tots es feien realitat. Però hi havia una cosa que la preocupava; cada vegada es sentia una campaneta menys quan s'obria la rosa, fins que va arribar el dia en que només es va sentir una campaneta; el dia del seu aniversari. L'endemà quan va anar a buscar la rosa, no la va trobar per enlloc. Les campanetes s'havien acabat i la rosa havia desaparegut.

És per això que si mai li preguntessis a la Marina quin va ser el millor aniversari de la seva vida et respondria:

- El dels 12 anys.

Cristina Pijoan Salip

(Alumna de cinquè)

RACÓ DE LES NOTÍCIES

Precaucions per un terratrèmol

Als llocs on sovint hi ha terratrèmols hi han diferents precaucions que s'han de tenir en compte. Hi ha d'haver edificis a prova de mogudes de plaques, un lloc on després del terratrèmol puguin acollir als afectats, una escola on sovint facin simulacre per terratrèmols, carrers amples per poder creuar en cas d'alarma i un centre amb helicòpter a cada barri per rescatar als afectats, i també mobles ben agafats a les parets perquè en cas de terratrèmol (no gaire fort, a l'escala hi hauria un 1 o 1'5).

Una vegada ha passat, els edificis anti-terratrèmols estaran intactes, les escoles evacuades, tots els parcs amb reserva d'aigua i plens d'afectats per la causa. Una patrulla estarà buscant, amb gossos de recerca, els enfonsats a les ruïnes. Ara veureu que passa en els graus de l'escala:

- De 1 a 2: La sacsejada quasi no es nota.
- De 3 a 4: els gots i els plats tremolen.
- De 5 a 6: Les portes i les finestres s'obren i es tanquen i els vidres es trenquen.
- De 7 a 8: Es fan esclatxes i cauen xemeneies.
- De 9 a 10: Molts edificis s'ensorren
- De 11 a 12: Es destrueix quasi bé tot.

Notícies elaborades per els i les alumnes de cicle mitjà i cicle superior

Excursió a les Fires!

La classe de 3r i de 4t varen anar d'excursió a les fires i s'ho van passar molt bé.

El dijous 28 d'octubre les classes de 3r, 4t i la Jèssica, la Iona i en Xavier vam anar d'excursió a les fires. Vàrem sortir a les 11:30 i vam anar caminant perquè la Devesa està al cantó de l'escola.

Quan vam arribar vam fer una volta per la Devesa. Havíem de pujar als autos de xoc però quan vam arribar hi havia uns nens d'institut que hi van pujar tres vegades i ens vam esperar molt. Quan per fi vam poder anar a l'atracció vam pujar-hi dos cops, anàvem amb parelles, cada partida conduïa un. Ens vam posar el cinturó per no fer-nos mal i llavors vam xocar molt fort. La música estava molt forta i a més ens tiraven fum de maduixa i de color rosa.

Després vàrem anar a donar un volt, per anar a veure totes les atraccions i vàrem veure: el ratón vacilón, ala delta, el tiki taka, la nòria gran, els toros de grans, el titanic, el saltamontes del barça, la jungla encantada, el pesca patitos... i a la jungla encantada. Abans de marxar ens vam fer una foto amb un ninot que hi havia per allà i la figura que hi havia era... un indi!! Va quedar xulíííííssima!!!

Campament saharauí arrasat

Uns vint mil saharauis instal·lats en tendes d'acampada van ser obligats a desallotjar el campament on estaven. Ha sigut la protesta saharauí més important durant trenta-cinc anys, però milers de policies i militars marroquins ho van arrasar tot.

Aquesta gent només vol tenir un treball i ser respectats pel govern marroquí igual que tots els seus habitants

Jo crec que els governants del Marroc haurien de pensar una mica en els saharauis, i els hi haurien de fer cas.

Guillem Bonavia (sisè)

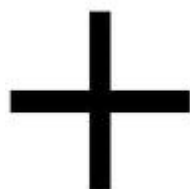
Expulsió de gitanos de França

A França des de fa uns quants dies se està expulsant gitanos de forma massiva. Molta gent de França inclosos els gitanos, estan molt enfadats i fins i tot han fet més d'una manifestació criticant el president Sarkozy per aquest acte de racisme. També estan molt enfadats els de la Unió Europea, però trobo que no haurien de fer fora els de França perquè si fan fora França de l'Unió Europea el president Sarkozy tindria dret a fer fora els gitanos. Tot això és molt liós però si no és fa res immediatament milers de gitanos hauran de tornar cap a Romania i Bulgària, Trobo que això no està gaire bé per què encara que tinguin costums diferents també són persones i se'ls ha de tractar bé.

Guillem Plazas (sisè)

PASSATEMPS

Quin es el menjar preferit del nen ?

Croquetes
Júlia Brugué

De quina marca era l'aigua?

Fontvella
Climent i Eloi

Nivell fàcil

3	4		2
		2	1
2		4	3

Nivell mig

		3		6		5	2		
5	9			2					
2	1			5	4	8		7	
		6						5	8
3	8	9	7		5	4		2	
4	2	5	6	3	8	1	7	9	
		8		2		7		6	
		2		7	3	9	4		
	3	7	4					5	

Nivell alt

				5					
		2						5	6
7			2		9	8			
2		3			5				
	7	8	6						
	4			3				8	
5				6	4	7	9	8	
			9	2					3
3	8			5					4

Solucions

1	2	3	4
3	4	1	2
1	3	2	1
2	1	4	3

8	7	3	1	6	9	5	2	4
5	9	4	2	8	7	6	1	3
2	1	6	5	5	1	8	9	7
7	6	1	9	4	8	3	5	8
3	8	9	7	1	5	4	6	2
4	2	5	6	3	8	1	7	9
9	4	8	5	2	1	7	3	6
6	5	2	8	7	3	9	4	1
1	3	7	4	9	6	2	8	5

1	3	4	5	8	6	2	7	9
8	9	2	4	7	3	1	5	6
7	5	6	2	1	9	8	3	4
2	1	3	8	9	5	4	6	7
9	7	8	6	4	1	5	2	5
6	4	5	7	3	2	9	8	1
5	2	1	3	6	4	7	9	8
4	6	7	9	2	8	5	1	3
3	8	9	1	5	7	6	4	2

Endevinalles

Un arbre molt gran té 12 branques amb 28, 30 o 31 fulles a cada una, qui sóc?

Quan les agulles del rellotge,
Arriben a les sis,
L'agulla cau i ve un ratolí, o un angelet,
a portar un regalet!

Alumnes de 5è i 6è

Fins el
proper
número!!